

ת"פ 25036/04/19 - מדינת ישראל נגד ציון ג'רמדיאט - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

08 יולי 2020

ת"פ 25036-04-19 מדינת ישראל נ' ג'רמדיאט

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיא

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

ציון ג'רמדיאט - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד רינת רוזנטל - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **ניסיון תקיפה** לפי סעיפים 379+25 לחוק; ו**חבלה במזיד ברכב**, לפי סעיף 413 לחוק.
2. כמתואר בחלק הכללי של כתב האישום, מר אנדלו ליגילם (להלן: "המתלונן") הינו עובד המשמש כראש צוות במפעל "רב בריח" הממוקם באזור התעשייה הדרומי באשקלון ואילו הנאשם הינו עובד במפעל ונתון תחת ניהולו של המתלונן.
3. כמתואר בעובדות כתב האישום, ביום 10.01.2019, בסמוך לשעה 07:30, במפעל, לאחר שהמתלונן ביקש מהנאשם להחליף עובד אחר שלא הגיע לעבודה, החל הנאשם לקלל ולאיים על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופו וחירותו ובגופם של בני משפחתו בכך שאמר לו: "בן זונה אני אשרוף אותך ואת המשפחה שלך".
4. בהמשך למתואר, במהלך ויכוח שנתגלע בין הנאשם למתלונן, תקף הנאשם את המתלונן בכך שניסה להניף לעברו את ידו בעוד המתלונן עוצר בעדו. בהמשך לכך, אחז הנאשם בסכין יפנית אשר הייתה ברשותו, תוך שהוא מאיים באמצעותה על המתלונן בעוד המתלונן מנסה להרגיעו.
5. עוד נטען, כי בהמשך לכך, פגע הנאשם במזיד ברכבו של המתלונן בכך שגרם לתקר בגלגל האחורי ימני באמצעות הסכין היפנית שהחזיק ברשותו.
6. ביום 14.05.2019, הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם והורשע בכתב אישום מתוקן והופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר, תוך שההגנה ביקשה לבחון את שאלת ההרשעה. עוד במעמד זה, הצהירו הצדדים כי כל צד יטען לעונש כראות עיניו.
7. בעניינו של הנאשם **התקבלו 3 תסקירים** שבסופם נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה להורות על ביטול הרשעת הנאשם והמליץ להשית על הנאשם ענישה בדמות מאסר מותנה ופיצוי למתלונן. בגופם של התסקירים, עומד שירות המבחן, בין היתר, על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, ההיסטוריה העבריינית שלו, יחסו לעבירות ועל הניסיונות הטיפוליים שנעשו בעניינו. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש שאליהם אתייחס בהמשך.
8. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 29.06.2020**, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות השירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

9. המאשימה עמדה על חומרת המעשים המיוחסים לנאשם ועל הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם, ולאחר שהפנתה את בית המשפט לפסיקה שונה, עתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 6 חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 16 חודשים מאסר בפועל. כמו כן, המאשימה הפנתה לסיכון הנשקף מהנאשם להישנות התנהגות אלימה כעולה מתסקירי שירות המבחן ולעובדה כי הלה סירב לעבור הליך טיפולי על אף ששירות המבחן התרשם מנזקקות טיפולית בעניינו. מבלי להתעלם מכך שהנאשם נעדר עבר פלילי, הודה במיוחס לו וחסך זמן שיפוטי יקר סברה המאשימה כי אין מקום לסטות לקולה מהמתחם בעניינו בשל שיקולי שיקום, וכי עונשו צריך להיגזר ברף הבינוני-נמוך של המתחם שיכול וירוצה בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית בדמות מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.
10. מנגד, ההגנה חלקה על מתחם העונש ההולם אותו הציגה המאשימה וטענה כי על מתחם העונש ההולם במקרה זה להתחיל ממאסר מותנה. בעניין זה, הפנתה ההגנה לנסיבות ביצוע העבירות ובפרט לכך שמדובר במעשים לא מתוכננים ואימפולסיביים, לכך שהסכין הייתה בחזקת הנאשם עובר למעשה העבירה כחלק מעבודתו, ולכך שנסיונות ניסיון התקיפה אינן מצויות ברף חומרה גבוהה. לעניין נסיבות העושה, הפנתה ההגנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שאלו נפרשו בתסקירי שירות המבחן; לעברו הפלילי הנקי; לאורח חייו הנורמטיבי; לכך שהתנצל בפני המתלונן; וכי הנאשם הודה ולקח אחריות על מעשיו עוד בתחנת המשטרה. לאור כל אלו עתרה ההגנה לאמץ את המלצות שירות המבחן לעניין העונש (תוך שזנחה את עתירתה להורות על ביטול ההרשעה).
11. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", ביקש סליחה על מעשיו, ביטא בושה וסיפר כי ההליך המשפטי השפיע עליו והרתיעו. כן ביקש הנאשם מבית המשפט להתחשב בו לעניין העונש ולהשית עליו ענישה צופה פני עתיד לאור רצונו לשקם את חייו.

דין והכרעה

12. מאחר והצדדים לא חלקו ביניהם שכלל מעשיו של הנאשם מהווים "אירוע אחד", ובהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם את המעשים, ולאחר מכן אבחן אם יש מקום לסטות לקולה מהמתחם האמור או שמא יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך גדריו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל, ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

13. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
14. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה ממעשה **ניסיון התקיפה** שביצע הנאשם, הינו שמירה על שלמות גופו, וביטחונו של המתלונן (ראו למשל, ע"פ 3573/08 עודה נ' מדינת ישראל, (13.04.2010)). למרבה הצער, גואה האלימות ברחבי הארץ, ופעמים רבות בשל סיבות של מה בכך, ועל בית המשפט להרים את תרומתו במלחמה נגד רעה חולה זו (ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (16.08.2007) (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
15. אשר לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו, ממעשה **החבלה במזיד ברכב**, שביצע הנאשם, הנם זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של רכושו בכלל, ושל רכבו בפרט. זאת ועוד, בהשוואה לקניין אחר, חומרת מעשה ההיזק מקבלת משנה תוקף עת עסקינן ברכב. שכן, אין לראות ברכב כאמצעי תחבורה גרידא, אלא כשלוחה

- של ביתו מבצרו של האדם, ולא בכדי בחר המחוקק לייחד בחוק העונשין פרק נפרד של עבירות בקשר לרכב (ראו והשוו: ע"פ 8831/08 **מדינת ישראל נ' אלשחרה**, (30.06.2010); רע"פ 9992/06 **וקנין נ' מדינת ישראל**, (07.11.2007); רע"פ 1200/11 **יעקובוב נ' מדינת ישראל**, (14.02.2011)).
16. בכול הנוגע לעבירת **האיומים**, בעצם ביצועה פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מביצוע פעולה אותה ביקש לבצע (ראו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 379, 373 (1989)).
17. בשים לב מצד אחד, לאופיו החמור של מעשה האיומים שנעשה באמצעות "סכין" ולעבירת החבלה ברכב שאין להקל בחומרתה, ומצד שני, לטיבו של מעשה ניסיון התקיפה, שאינו נמצא ברף חומרה גבוה, ולאור יתר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כפי שיפורט בהמשך, סבורתני כי **מידת הפגיעה במכלול הערכים המוגנים** שעליהם עמדתי לעיל הינה ממשית.
18. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, שקלתי את אופייה של האלימות אשר ניסה הנאשם להפעיל כנגד המתלונן. כידוע, עבירה של תקיפה יכולה לחול על מגוון רחב של מעשים, החל מאגרוף לכיוון הפנים, עובר בבעיטה לכיוון אחת הגפיים, וכלה בדחיפה או במשיכה ביד. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם, אשר כזכור הניף את ידו לעבר המתלונן ופסק לאחר שהמתלונן עצר בעדו - אינה מצויה ברף גבוה. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהנזק הפוטנציאלי שהיה טמון במעשה האיומים שהשמיע הנאשם כלפי המתלונן בעודו אוחז בידו בסכין, עת חומרתה של העבירה טמונה בהיתכנות אירוע אלים ומסוכן, הן לנושא הסכין והן לסביבתו, ואין צורך להרחיק לכת כדי להיווכח בתוצאות החמורות של שימוש בסכין (או בנשק קר אחר) לצורך יישוב סכסוכים. למעשה, החומרה שבעבירה של איומים באמצעות סכין, אף מבלי שנעשה בה שימוש בפועל, טמונה בצורך למנוע החזקה של כלי נשק אשר יכול להוביל לאסון במקרים של מחלוקות, קטנות כגדולות, עת המרחק בין סכין המצויה ברשות הנאשם לבין השימוש בה הוא, לדאבון לב, קצר ביותר. במקרה הנדון הדברים אף צריכים להיאמר ביתר שאת, עת הנאשם הוכיח שאינו חושש להשתמש בסכין כדי להזיק לרכושו של המתלונן.
19. עוד נתתי דעתי לעובדה כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק כלכלי גבוה, כאשר עלות תיקון התקר ברכב לא פורשה בכתב האישום. עם זאת יש לקחת בחשבון את הנזק הנפשי שנגרם למתלונן כמו גם את עגמת הנפש הרבה שנגרמה לו. כך, בנקל ניתן לשער עד כמה גדולה הייתה האימה וחוסר האונים שהוא חש עת הנאשם שהינו עובד הנתון תחת ניהולו מנסה להניף לעברו את ידו; מאיים עליו ועל בני משפחתו באיומים מוחשיים באמצעות הסכין היפנית שהחזיק ברשותו; ובהמשך, גורם לתקר בגלגל רכבו באמצעות אותה הסכין.
20. אשר לסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירות, הלה טען בשירות המבחן כי ברקע למעשיו עמדה תקופה ארוכה בה הועסק תחת המתלונן, תוך שהוא חש תחושות של השפלה והתנכלות מצדו. בעניין זה אעיר, כי אף אם אניח לטובתו של הנאשם כי כל מה שמסר בשירות המבחן הינו אמת לאמיתה, הרי שעדיין התנהגותו של המתלונן, אינה מצדיקה במאומה את תגובתו האלימה, הבריונית ושלוחת הרסן של הנאשם, אשר בחר לפתור בדרכים אלימות את הסכסוך אליו הוא נקלע, חלף נקיטה באמצעים חוקיים ולגיטימיים.
21. לצד האמור ולקולה, שקלתי את העובדה שנדמה כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות ומבלי שנלווה להם תכנון מוקדם משמעותי. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן לרוב מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.
22. כמו כן, אל לנו לשכוח כי למרות שכתב האישום מייחס לנאשם עבירת איומים אחת הרי שעובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי הנאשם איים על המתלונן בשתי הזדמנויות שונות. ואולם וכמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם שכן, יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו (ראו לעניין זה, רע"פ 5978/04 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 594 (2006); רע"פ 2581/14 **אסף יקותיאלי נ' מדינת ישראל**, (12.02.2015); ע"פ 1997/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות יהוו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.

23. **אשר למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מעלה כי במקרים בהם דובר בנאשמים אשר הורשעו בביצוע צבר עבירות דומות כבענייננו, בדרך כלל, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם הושתו עונשים בדמות מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות, וברף העליון מאסר בפועל הנע סביב 16 חודשים במקרים החמורים יותר (ויוער כי חיפוש במאגרים המשפטיים לא הניב מקרים הזוהים למקרה שלפני, ובחלק מפסקי הדין שיצוינו, מתחם הענישה הנוהג חולץ על דרך ההיקש).

כך למשל ראו, רע"פ 1931/15 **אדריאן אברהם מויססקו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.03.2015); ת"פ (שלום רמ') 24501-11-19 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 21.04.2020); ת"פ (שלום חי') 52572-02-19 **מדינת ישראל נ' רועי אבואזיז** (פורסם בנבו, 05.01.2020); בת"פ (שלום ק"ג) 16785-03-15 **מדינת ישראל נ' אבירם ממן** (פורסם בנבו, 07.04.2019); ת"פ (שלום ת"א) 7344-08-15 **מדינת ישראל נ' שלמה פרטוש** (פורסם בנבו, 17.07.2018); ת"פ (שלום ת"א) 22481-02-17 **מדינת ישראל נ' ענבל ישראל** (פורסם בנבו, 16.01.2018); ת"פ (שלום ק"ג) 3638-06-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 12.09.2018); ת"פ (שלום ק"ש) 16668-08-17 **מדינת ישראל נ' רעד הייב** (פורסם בנבו, 17.01.2018); ת"פ (שלום ק"ש) 2925-05-17 **שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נ' פאדי עמאשה** (פורסם בנבו, 19.07.2017); ת"פ (שלום ת"א) 39379-09-14 **מדינת ישראל נ' דורון שטיינר** (פורסם בנבו, 21.09.2015). עוד אציין כי על מדיניות הענישה הראויה במקרה זה ניתן אף ללמוד מהחומרה שבה המחוקק רואה ולו בחלק מהעבירות שבהן הורשע הנאשם. וכך, ובצד העבירה של חבלה במזיד לרכב נקבע עונש מרבי של 5 שנות מאסר.

24. כמו כן, לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים, וזאת בשים לב להבחנות הנדרשות בין המקרים אשר נדונו שם לבין עניינו של הנאשם שלפניי. כך למשל, בת"פ (שלום ק"ג) 47161-04-16 **מדינת ישראל נ' יצחק יונגר** (פורסם בנבו, 26.12.2017) אליו הפנתה ההגנה, הנאשם הורשע בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג (2 עבירות)**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; **תקיפה סתם של בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; **ואיומים (2 עבירות)**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, עבירות השונות במהותן מאלו שבענייננו. מה גם ושלא כפי שציינה באת כוח הנאשם, שם נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 8-16 חודשים מאסר בפועל. כך גם בכל הנוגע לפסיקה אליה הפנתה המאשימה, כדוגמת ת"פ (שלום ב"ש) 53018-11-13 **מדינת ישראל נ' עטיה אלעול** (פורסם בנבו, 07.01.2014), שעניינה 3 עבירות איומים, שחלקן אף נעברו בפני איש משטרה, ללא עבירות של ניסיון תקיפה וחבלה במזיד לרכב כבענייננו.

25. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיבידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו, ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

26. **כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי לעקרון ההלימה, לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ומידת הפגיעה בהם, לנסיבות שנלוו לביצוע העבירות ולמדיניות הענישה הנוהגת, הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין תקופת מאסר קצרה, שיכול ותרוצה בעבודות שירות, לבין 12 חודשים מאסר בפועל.**

גזירת העונש המתאים לנאשם

ד.

27. כמצוות המחוקק בסעיף 40א לחוק העונשין, לצורך קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.
28. בעניין זה, בראש ובראשונה נתתי דעתי לעברו הפלילי הנקי של הנאשם. כן נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם שהה מספר ימים במעצר מאחורי סורג ובריח, ותקופה לא מבוטלת נוספת תחת תנאים מגבילים. ברי כי המעצר איננו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם במקרה הנדון, בדומה להערכתו של שירות המבחן, השתכנעתי כי היה בהליכי המעצר כדי להעביר לנאשם את המסר הנדרש, כך שיבין את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם.
29. כמו כן, לא התעלמתי מכך שהנאשם הודה בביצוע העבירות בהזדמנות הראשונה, ייתר את הצורך בהעדתו של המתלונן בבית המשפט, ואף הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. כמו כן נתתי דעתי לכך כי בתחילת הדרך התרשם שירות המבחן כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות על מעשיו ואולם, בהמשך הדרך הנאשם הביע חרטה עמוקה על מעשיו, ותיאר בושה ביחס לפגיעה שפגע במתלונן.
30. כן נתתי דעתי לעמדתו של המתלונן כפי שנפרשה בתסקירי שירות המבחן. וכך, לדברי המתלונן, מספר ימים לאחר האירוע שבמוקד כתב האישום המתוקן, הוא נפגש עם הנאשם והאחרון התנצל בפניו. עוד מסר המתלונן כי הנאשם לא יצר עמו קשר מאז המקרה, וכי אינו חש מאוים מפניו, אם כי לעיתים עולות בו מחשבות מדאגות שמא הנאשם ינסה לפגוע בילדיו. לבסוף ציין המתלונן כי הוא דואג לנאשם ואינו מעוניין להכביד עליו. בעניין זה ייאמר, שברי כי האינטרס של המתלונן איננו חזות הכול ואיננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתו כאמור, שכן הוא קורבן העבירה (ראו והשוו, ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)).
31. כן נתתי דעתי לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם אם יושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לפגיעה הכלכלית הטמונה בכך, לגילו הצעיר באופן יחסי, ולכך שהכלא זר לו (וראו בעניין זה, עפ"ג (מחוזי ב"ש) 64760-02-20 **פאוז נ' מדינת ישראל** (20.05.2020)).
32. בנוסף, לא התעלמתי מנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שהדברים פורטו בתסקירי שירות המבחן, שייתכן כי היה בהן כדי להשפיע, ולו במקצת, על ביצוע העבירות. כמו כן, בית המשפט מביא בחשבון את יתר מאפייניו החיוביים של הנאשם, ובכלל זה את העובדה כי הלה אזרח ישראלי ומשולב בשוק העבודה והתעסוקה וכי מאז האירועים שבמוקד כתב האישום המתוקן לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים.
33. בנוסף, שקלתי את האמור בתסקירי שירות המבחן. וכך, בתסקירו הראשון מיום 08.09.2019, התרשם שירות המבחן כי ברקע לביצוע העבירות עומדים קשיו של הנאשם למציאת פתרונות אדפטיביים ברגעי משבר ונטייה להגיב באימפולסיביות ואלימות (פיזית ומילולית), כשלהערכת השירות הלה הפנים דפוסים אלו נוכח חוויותיו האישיות במשפחת המוצא ובחברה שולית בה התערה בנעוריו. משכך, סבר שירות המבחן כי על מנת לסייע לנאשם בקשייו יש מקום כי הלה ישולב בהליך טיפולי במסגרת קבוצה הממוקדת בתכנים של תיעול כעסים, לצורך העלאת מודעותו לדפוסיו האלימים והמכשילים. ואולם, להתרשמות שירות המבחן הנאשם אינו מצליח לראות ולהכיר בבעייתיות שבהתנהגותו, ואינו מגלה נכונות לקבל סיוע טיפולי על מנת לערוך שינוי בחייו. לבסוף הגיע שירות המבחן למסקנה כי בהעדר שילוב הנאשם בהליך טיפולי ייעודי לתיעול כעסים אזי, קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו.
34. בתסקירו השני של שירות המבחן מיום 01.12.2019, ציין שירות המבחן כי על אף שנעשו ניסיונות נוספים לרתום את הנאשם להליך טיפולי, הנאשם סירב לשתף פעולה עם שירות המבחן וטען כי אינו זקוק לכך. שירות המבחן התרשם כי המדובר באדם אשר מעוניין לנהל אורח חיים נורמטיבי ועצמאי, אולם לצד כוחותיו החיוביים, לנאשם דפוסים בעייתיים בתחום האלימות תוך שהוא מתקשה להכיר בהם.
35. בתסקירו השלישי מיום 20.01.2020, חזר שירות המבחן על התרשמותו כי הנאשם מתקשה לשתף פעולה עם השירות עד כדי ניתוק הקשר, תוך שלהתרשמות השירות, הנאשם מתקשה לראות בשירות המבחן גורם אשר יכול לסייע בעדו בשינוי אורחות חייו. לאור כל האמור לא בא שירות המבחן בהמלצה שיקומית בעניינו של הנאשם, וחזר

- על המלצתו העונשית (שעלתה בשלושת התסקירים) להשית על הנאשם ענישה מרתיעה וצופת פני עתיד בדמות מאסר מותנה וכן פיצוי לנפגע העבירה.
36. עוד נתתי דעתי לכך, ששירות המבחן בתסקיריו ציין כי חרף העובדה כי הנאשם הוזמן במספר הזדמנויות למסור דגימות שתן לאיתור שרידי סם (נוכח דבריו בדבר צריכת קנאביס על ידו בעבר ובהווה), אזי, הנאשם סירב לבצע בדיקות אלו, על אף שהוסבר לו על ידי השירות שמדובר בתנאי הכרחי על מנת שיוכל להשתלב בטיפול בשירות המבחן במסגרת אפיק שיקומי.
37. בסיכומה של נקודה זו ייאמר, כי בסופו של יום הנאשם סרב ליטול חלק בהליכים שיקומיים, כך שאותו מוקד בעייתי, קווי אישיות, ותפיסת עולמו שעמדו ברקע לביצוע העבירות לא אוינו. למרבה הצער, יוצא כי חרף הנזקקות הטיפולית שעלתה בעניינו של הנאשם בתחום האלימות (ויתכן אף בתחום הסמים - את זאת אין לדעת בשל העדר שיתוף הפעולה מצדו בפן זה) הדף הנאשם את היד שהושטה לו על ידי שירות המבחן. משכך, ובהיעדר הליך טיפולי או שיקומי, הרי עודנו מקנן החשש שמא הלה יחזור לעבור עבירות מתחום האלימות, מה שבתורו עלול להוביל לביצוע עבירות נוספות מצדו.
38. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו העונשית של שירות המבחן. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה (4) 318, 313 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).
39. גם לגופו של עניין, אומר בזהירות הנדרשת, כי המלצתו של שירות המבחן איננה עולה בקנה אחד עם האמור בגוף התסקירים. מה עוד, שהראייה לכך ששירות המבחן שם לנגד עיניו במקרה הנדון אך ורק את האינטרס האישי של הנאשם, הינה המלצתו העונשית שאינה תואמת את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים מסוג זה, ודאי כאשר הנאשם לא נרתם לכל הליך טיפולי (הדברים אמורים כמובן מבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של שירות המבחן, וברי כי השירות סוברני לבוא בכל המלצה עונשית שהוא ימצא לנכון).
40. עם זאת, וכידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)).
41. והרי שגם במקרה שלפניי, עסקינן בנאשם שמאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, השתלב בשוק העבודה והתעסוקה, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות, וברי כי הדבר יישקל לעניין העונש. עם זאת, וכאמור, הנאשם לא השכיל לנצל את ההליך הטיפולי במסגרת שירות המבחן כך שלא ניתן לומר כי שיקומו, יצדיק סטייה ממתחם העונש שקבעתי לעיל. כן יצוין, כי אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך (ואינני קובעת זאת), עדיין אין זה אומר כי בית המשפט בהכרח יסטה לקולה ממתחם הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) לחוק העונשין - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולה ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב". הנה כי כן, על אף חשיבותו הניכרת, אינטרס השיקום איננו בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון

המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו ע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016)).

42. ברוח הדברים האמורים, סבורתני כי במקרה הנדון, השתת ענישה מקלה והימנעות מגזירת רכיב של מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, תשלח לנאשם (ולציבור כולו) מסר מטעה של סלחנות, ובשים לב לכל האמור עד כה, דווקא טוב שידע כי בית המשפט לא יירתע מלנקוט ביד קשה במקרים דומים. מן הראוי שידיעה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם הלה לא יימנע מלנקוט באלימות כלפי אחרים בזכות עצמו, אולי יעשה כן מאימת הדין.

43. ומן התם אל הכא, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו בגזר דין, מצאתי כי באיזון הראוי בין שיקולי הענישה השונים, ובייחוד בשים לב להודאת הנאשם ולחסכון בזמן השיפוט; לנסיבות חייו ובכלל זה להעדר עבר פלילי; לגילו; וליתר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות - ניתן בזו הפעם להשית על הנאשם ענישה המצויה ברף הנמוך של המתחם אשר נקבע על-ידי.

44. **לאור כל האמור לעיל, הריני משיתה על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 3 חודשים מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה מיום 29.06.2020, הנאשם יחל בריצוי עונש המאסר החל מיום 08.11.2020, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה על עבודות השירות. העבודות תבוצענה במרכז הטניס, בכתובת: שדרות עופר באשקלון, במשך 5 ימים בשבוע על פי טווח השעות המתאפשר בחוק העונשין.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

בהסכמת הנאשם, הנני מתירה לממונה לערוך לנאשם בדיקות אקראיות לגילוי שרידי סם.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירה מן העבירות בהן הורשע.

ג. פיצוי בסך 1,000 ₪ למתלון, ע"ת/1.

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה אשר הופקדה בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ד. הנאשם יצהיר על התחייבות על סך 5,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירה מן העבירות בהן הורשע וזאת למשך שלוש שנים מהיום.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים - מטוש, סכין, פלאפון, בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ז תמוז תש"פ, 08 יולי 2020, במעמד הצדדים.

הנאשם:

כמפורט בגזר הדין, אני מתחייב להימנע במשך שלוש שנים מהיום מביצוע כל עבירה מן העבירות בהן הורשעתי. הובהר לי כי ככל שאבצע כל עבירה מן העבירות בהן הורשעתי במשך שלוש שנים מהיום, יושת עלי סך של 5,000 ₪ במזומן.

החלטה

רשמתי לפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום ט"ז תמוז תש"פ, 08/07/2020 במעמד הנוכחים.

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא**